

La setmana

DEL 21 AL 27 DE FEBRER

ODÈN
Cap de setmana. Cursa de trineus de neu gran premi Port del Comte. Al Prat de Basies. Per la Federació d'Esports d'Hivern.

PRATS DE MOLLÓ
Diumenge 27. A les 15 h al Firal del Poble. Festa de l'Os. Carnestoltes tradicional de la Catalunya Nord.

CALONGE
Divendres 25. 9.30 h. Castell. Debat "Costa Brava: turisme i medi ambient".

MOLLERUSSA
Fins l'1 de maig. Al Teatre de Butxaca. *La dona de negre*. Basada en un llibre de Susan Hill. Informació al 71 07 92

BARCELONA
Diumenge 27. 18 h. Palau de la Música. Orquestra Nacional d'Andorra amb Gerard Claret. Obres de Vivaldi i Txaikovski.

OLESA
Diumenge 27. 10.15 h. Teatre. Primera representació de la Passió.

Informació i localitats al telèfon 778 10 09.

CIUTADELLA
Divendres 25. 20 h. Centre de Cultura. Conferència de Magdalena Aguiló: "El collage com a mitjà d'expressió artística".

VALÈNCIA
Dissabte 26 de febrer. Assemblea de país d'UPV per a decidir les aliances de les eleccions europees i el pròxim congrés.

PALMA
Dimarts 22. Hotel Albatros. Conferència del president del comitè de govern d'UDC, Duran i Lleida, sobre "les crisis de l'estat"

ELX
Dilluns 21. 20 h. Als locals de la CAM. Primera assemblea de l'Associació Cívica per la Normalització del Valencià a Elx i el seu terme.

ALACANT
Dimarts 22. 20 h. Pavelló Municipal d'Esports. Mítting d'Esquerra Unida. Parlaran Julio Anguita i Albert Taberner.

CALP
Dimarts 22. Eixida de la primera etapa de la Volta Ciclista a la Comunitat Valenciana. Acaba diumenge a València.

Podeu enviar les vostres convocatòries al fax 93-323 35 41

LILLEHAMMER

Fins el dia 4 d'abril. Museu de Lillehammer. Exposició "Terra d'hivern". 85 artistes noruecs.

PARÍS

Fins el 8 de maig. Al Museu d'Orsay. Exposició: "La Joventut dels Museus: els museus francesos del segle XIX".

SALÒNICA

Fins el dia 28. Setè certamen internacional de fotografia. Informació al 31-277641

HAMBURG

Fins el dia 24. Conferència nacional del CDU per a definir la seua actuació electoral.

KÍEV

Dimarts 22. Discussió al Parlament sobre l'acceptació del Tractat de No Proliferació d'Armes Nuclears.

MOSCOU

Dimecres 23. La fàbrica de vodka Kristall (Moscovskaia i Stolichnaia) torna a l'activitat comercial.

Obrir la caixa dels trons

Independentment de la resolució sobre la Llei del català del TC, Salvador Cardús creu que amb la Constitució vigent els catalans hem construït en fals.

VICENT A. JIMÉNEZ

La resolució del Suprem per la qual es demana que el Tribunal Constitucional es pronuncï sobre la suposada inconstitucionalitat de la Llei de Normalització Lingüística de Catalunya ha obert, més que mai, la caixa dels trons del model polític que es va bastir sota el nom d'Espanya de les Autonomies. I, sigui quina sigui la resposta del Constitucional, és clar que s'ha posat el dit en una de les moltes nafres que hi ha obertes en les aspiracions nacionals dels catalans, i que no va resoldre la Constitució espanyola aprovada el 1978, en un marc de democràcia vigilada, és a dir, sota l'amenaça d'una invulsió de signe militar (això no ens hauríem de cansar de recordar-ho mai). És a dir, una Constitució que era un compendi del que va ser possible, però no del que hauria estat necessari.

Ara, legítimament, el Suprem no fa altra cosa que recordar que l'ús del català per a la Constitució espanyola, només és un dret individual exercible a Catalunya, però que no és pas un deure conèixer la llengua catalana, a diferència del castellà per a tot l'estat. I tot i que el cas es planteja en el terreny de l'ensenyament, no cal dir que aquesta desigualtat té repercussions gravíssimes en molts àmbits de la vida dels catalans. Per si algú dubtava de la interpretació del Suprem, el mateix tribunal recorda que en el debat constituent, a la demanda de Minoria Catalana de fer obligatori el coneixement de la resta de llengües autonòmiques en els seus territoris propis, es van obtenir 269 vots en contra, 26 abstencions i només 22 vots a favor. Era –i és– aquesta, la “nostra” Constitució? L'havíem d'haver acceptat sense aquesta –i altres– garanties mínimes? Podria ser que la resposta arribés ara, quinze anys després.

La qüestió més dramàtica, doncs, és que el Suprem no fa altra cosa que mostrar que en alguns aspectes fonamentals com en el de la llengua –però que no és l'únic–, els catalans hem estat construït en fals, sobre la sorra. Potser, com en el cas de la llengua, un prou bon edifici. D'acord. Però amb tan pocs fonaments

El Tribunal Constitucional ha de decidir si la Llei de Normalització és legal. Per a la Constitució espanyola, l'ús del català tan sols és un dret individual.

o sense, que un personatge tan poc representatiu de res com Esteban Gómez-Rovira el pot fer trontollar perillosament. I aquest és el nucli polític de la qüestió: quin és el grau de precarietat de la nostra “autonomia” política? Cada quant es qüestionarà l'obra feta? Quina confiança podem tenir en unes estructures jurídiques que no garanteixen, explícitament, les mínimes condicions de supervivència com a poble? No s'oblidi que hem tingut la gran fortuna que la sotragada ha arribat en un moment en què la governabilitat de l'estat depèn del partit nacionalista que ha dirigit la construcció, i per tant, que hi ha un gran interès per part del mateix PSOE a no fer trontollar els castells aixecats sobre la sorra catalana. Aquest ensurt, un o dos anys abans, hauria estat d'infart. I n'hi poden tornar a haver més endavant.

Per tant, ja em sembla bé que, de moment, es mostri una gran confiança política –més que jurídica– en una resolució del Constitucional favorable a la Llei de Normalització. Però cal recordar primer que, en altres casos, el Tri-

bunal Constitucional ja ha dictaminat en contra d'aspectes legislatius fonamentals que han erosionat profundament les competències previstes pel nostre estatut, de les quals encara no ens hem refet. Segons, hom es pot demanar quants articles més de les lleis catalanes, presents i futures, seran sotmesos al dubte de la fidelitat constitucional, i sobretot quin futur espera a l'anomenat “gir autonòmic”... I tercer, que de totes maneres, caldria tenir pensada la declaració del Parlament de Catalunya davant l'eventualitat d'una resolució negativa.

Com ha dit Joan Maria Pujals, conseller d'Ensenyament de Catalunya, una Espanya que no ens garantis la supervivència de la llengua, no ens interessaria. Però aquesta és només una condició mínima. A Espanya li convindria fer-nos saber més clarament què més ens pot garantir, a part d'oferir-nos una desconfiança permanent.

En qualsevol cas, ara la caixa dels trons és oberta, i juguem amb foc.

Salvador Cardús